

Arrest

nr. 308 379 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake:

X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK**
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2023 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Meknes op 22 oktober 2006. Op 18 maart 2022 diende de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek in om internationale bescherming. Zij verklaarde op 11 maart 2022 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 13 oktober 2022 werd dhr. B. V. aangeduid als voogd.

Op 25 december 2022 diende de voogd een aanvraag in voor machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Op 28 december 2022 deed de verzoekende partij afstand van het verzoek om internationale bescherming van 18 maart 2022.

Op 9 februari 2023 werd de verzoekende partij samen met haar voogd en advocaat gehoord.

Op 21 juni 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B V, van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde O, O, geboren te MEKNES op (...)2006, van nationaliteit Marokko (te zijn), verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene reist in januari 2022 samen met zijn ouders vanuit Marokko naar Spanje. Op 11.03.2022 verklaart hij alleen in België te zijn aangekomen. Enkele dagen later, op 18.03.2022 biedt hij zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in te dienen. Hij wordt diezelfde dag gesignaleerd aan de Dienst Voogdij en krijgt ongeveer 6 maanden later, op 13.10.2022 een voogd toegewezen.

Op 28.12.2022 doet betrokkene afstand van zijn VIB.

De voogd wenst voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij dient op 25.12.2022 zijn aanvraag in.

In zijn aanvraag spreekt de voogd over een problematische opvoedingssituatie. De ouders van zijn pupil zouden gescheiden zijn en de vader hertrouwde een 10-tal jaren geleden met een vrouw waarbij hij ook kinderen zou hebben. De oudere broer van zijn pupil zou jaren geleden reeds vertrokken zijn en zijn zus werd uitgethuwelijkt voor geld. Verder stelt de voogd dat de moeder van betrokkene bij zijn grootmoeder woont en economisch volledig afhankelijk is van haar ex-man. Af en toe zou ze zelfs in het nieuwe gezin van de vader ingezet worden in het huishouden als “huisslaaf”. De vader zou niet willen dat zijn pupil studeerde, de vader sloeg hem, maakte hem uit voor “hoerenzoon” en sloot hem zelfs op. Hij was vaak dronken en sloeg dan de moeder. Tenslotte vermeldt de voogd in zijn aanvraag dat zijn pupil geen contact meer zou hebben met zijn broer of zus, enkel nog af en toe met zijn moeder.

Volgende documenten worden door de voogd bij de aanvraag toegevoegd: een geboorteakte van zijn pupil, het OKAN-schoolrapport van 2022/2023, enkele brieven (van de school, de begeleiding in het opvangcentrum en een vriendin), alsook foto's tijdens een voetbaltraining in België.

Conform artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd en advocaat op 09.02.2023 uitgenodigd voor een interview. Tijdens dit interview wordt betrokkene bijgestaan door een tolk waarvan hij stelt dat hij deze goed begrijpt. Hij verklaart dat zijn leven sinds zijn 10de à 11de levensjaar onmogelijk werd gemaakt door zijn vader. Hij mocht niet naar school gaan, maar moest werken in de plaats. Als hij weigerde naar zijn vader te luisteren, sloeg deze hem (hij zou hier zelfs littekens aan hebben overgehouden). Hulp heeft hij nooit gezocht, vertelt hij. Maar hij vond wel troost bij zijn vriend A. en het snuiven van lijn.

Betrokkene stelt dat hij geen andere keuze had dan zijn land te verlaten. Zijn broer, die ook van zijn vader gevlucht is, zou hetzelfde hebben meegemaakt.

Als voorbereiding op het interview werd het VIS (Visa Informatie Systeem) geraadpleegd. Dit systeem verwerkt gegevens en beslissingen met betrekking tot aanvragen van visa voor kort verblijf om het Schengengebied te bezoeken of door te reizen. Volgende resultaten werden bekomen (toegevoegd aan het administratief dossier: 03.01.2023):

- HIT VIS Frankrijk voor vader O. S., moeder Y. N., broer O. M. A. en zus O. N.: Afgifte visum KV (90 dagen) geldig van 20.12.2018 tot 03.02.2019, afgeleverd door de diplomatieke post te Tanger (reden - familiaal)
- HIT VIS Portugal voor betrokkene, vader O. S., moeder Y. N. en broer O. M. A.: Afgifte toerisme visum KV (16 dagen) geldig van 03.09.2019 tot 03.10.2019, afgeleverd door de diplomatieke post te Rabat
- HIT VIS Spanje voor betrokkene, vader O. S., moeder Y. N. en broer O. M. A.: Afgifte toerisme visum KV (30 dagen) geldig van 25.12.2021 tot 07.02.2022, afgeleverd door het Spaans Consulaat te Nador
- HIT VIS Nederland voor vader O. S. en moeder Y. N.: Afgifte toerisme visum KV (30 dagen) geldig van 07.09.2022 tot 22.10.2022, afgeleverd door het Spaans diplomatieke post te Rabbat

Naar aanleiding van de laatste hit VIS voor Nederland waarbij een visum werd afgeleverd aan de ouders van betrokkene toen deze reeds in België was, werd op 13.01.2023 het volledige visumdossier opgevraagd bij de Nederlandse verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Diezelfde dag werd het integrale visumdossier van zowel de vader als de moeder overgemaakt (toegevoegd aan het administratief dossier: 13.01.2023). In de dossiers zijn volgende stukken terug te vinden:

VISUMDOSSIER VADER

- PP vader IQ(...), afgeleverd op 04.07.2018 en geldig tot 04.07.2023
- Ontvangstbewijs visumaanvraag vader (dd. 13.05.2022) te Tanger
- Marokkaanse IK vader
- Familieboekje vader
- Huwelijksakte (origineel + vertaling)
- Hygiëne attest m.b.t. de zaak van de vader (mécanicien dentiste) dd. 20.07.1997
- Akkoord van de Raad voor plattelandsontwikkeling (Conseil Rural) van Ben Taib om zaak vader te openen (origineel + vertaling) dd. 12.10.2018)
- Attest van de Kamer van Ambachten (Chambre d'Artisanat de l'Oriental) van Nador over uitoefening van beroep "prothésiste dentaire" vader, dd. 04.05.2022
- Verklaring van inschrijving in het Handelsregister: "dentiste toléré" op 16.10.2000
- Uittreksel uit handelsregister
- Inschrijvingsbewijs belastingen voor het jaar 2022
- Belastingformulier dd. 05.05.2022
- Belastingcertificaat dd. 29.04.2022
- Aankoopbewijs van vreemde valuta/ reischegues ter waarde van 42080 Dirham (4000 euro)
- Kopie visakaart vader
- Rekeninguittreksel verzekering Wafa Assurance dd. 27.04.2022
- Attest van Attijariwafa Bank - saldo vader op 05.05.2022 = 92601 Dirham (+/- 8300 euro)
- Rekeningafschriften bank vader (dd. 31.03.2022 + 28.02.2022 + 31.01.2022 + 31.12.2021 + 30.11.2021)
- Boekingsbewijs van hotel in Eindhoven van 10.09.2022 tot 17.09.2022
- Verkoopakte woning te Meknes + beschrijving woning dd. 15.10.2010 (origineel + vertaling)
- Reisverzekering Wafa IMA Assistance dd. 04.05.2022
- Visum aanvraagformulier

VISUMDOSSIER MOEDER

- PP moeder UB(...), afgeleverd op 28.01.2021 en geldig tot 28.01.2026 (voor stempels in PP zie supra)
- Ontvangstbewijs visumaanvraag moeder (dd. 13.05.2022) te Tanger
- Huwelijksattest afgeleverd te Ben Taieb dd. 05.05.2022
- Huwelijksakte (origineel + vertaling)
- Marokkaanse IK moeder
- Verbintenis tot tenlasteneming van moeder door vader voor reis naar NL dd. 05.05.2022
- Attest van Attijariwafa Bank - saldo vader op 05.05.2022 = 92601 Dirham (+/- 8300 euro)

- Rekeningafschriften bank vader (dd. 31.03.2022 + 28.02.2022 + 31.01.2022 + 31.12.2021 + 30.11.2021)
- Attest van de Kamer van Ambachten (Chambre d'Artisanat de l'Oriental) van Nador over uitoefening van beroep "prothésiste dentaire" vader, dd. 04.05.2022
- Uittreksel uit handelsregister
- Kopie IK echtgenoot (vader van betrokkene)
- Verklaring van inschrijving in het Handelsregister: "dentiste toléré" op 16.10.2000
- Boekingsbewijs van hotel in Eindhoven van 10.09.2022 tot 17.09.2022
- Reisverzekering Wafa IMA Assistance dd. 04.05.2022
- Visum aanvraagformulier

In de visumdossiers zijn kopies terug te vinden van elke pagina van het paspoort van zowel de vader als de moeder. Hierin konden de verschillende in- en uitreis stempels worden afgelezen:

Stempels in het PP van de vader

21.12.2018	uitreis	Marokko
21.12.2018	inreis	Frankrijk
14.01.2019	uitreis	Spanje
14.01.2019	inreis	Marokko

12.09.2019	uitreis	Marokko
26.09.2019	uitreis	België
26.09.2019	inreis	Marokko
06.01.2022	uitreis	Marokko
06.01.2022	inreis	Spanje
07.02.2022	uitreis	België
07.02.2022	inreis	Marokko

Stempels in het nieuwe PP van de moeder

06.01.2022	uitreis	Marokko
06.01.2022	inreis	Spanje
07.02.2022	uitreis	België
07.02.2022	inreis	Marokko

Stempels in het oude PP van de moeder

21.12.2018	inreis	Frankrijk
14.01.2019	uitreis	Spanje
14.01.2019	inreis	Marokko
26.09.2019	uitreis	België

Eveneens ter voorbereiding van het interview werd de sociale media geraadpleegd, meer bepaald facebook, teneinde een inschatting te kunnen maken van het sociaal netwerk van betrokkene en zijn familie, en zijn contacten met eventuele vrienden en familie via dit medium. (Zie administratief dossier: workflow dd 03.01.2023).

Betrokkene bleek gekend te zijn onder diverse profielen:

[https://www.facebook.com/i \(...\) .5](https://www.facebook.com/i (...) .5)

[https://www.facebook.com/o \(...\) .9](https://www.facebook.com/o (...) .9)

[https://www.facebook.com/o \(...\) .7](https://www.facebook.com/o (...) .7)

[https://www.facebook.com/o \(...\) ni.9](https://www.facebook.com/o (...) ni.9)

[https://www.facebook.com/o \(...\) .1](https://www.facebook.com/o (...) .1)

[https://www.facebook.com/o \(...\) .37](https://www.facebook.com/o (...) .37)

Op deze profielen (waarvan enkelen beveiligd zijn) zijn verschillende foto's van betrokkene terug te vinden (op het voetbalveld met een vriend in België, in traditionele kledij leunend op een wagen in een park in Aalst, enkele foto's als kind in Marokko waaronder een foto waarbij betrokkene poseert met een diploma van een sportvereniging en een beker in zijn handen en tenslotte een foto van 4 mannen waarop onder meer zijn broer en zijn vader te zien zijn).

Van A. M., zijn broer, werd 1 profiel teruggevonden: [https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)). Op dit facebook profiel staan foto's van de broer, zijn familie en vrienden gemaakt in allerlei omstandigheden, geposeerd, tijdens etentjes, op reis in Portugal, op de Grote Markt in Brussel, op een podium na een sportevenement, tijdens een spelletje biljart, etc. ... De broer voegt meerdere check-ins toe aan zijn pagina: Grande-Place Bruxelles, Porto Portugal, Meknes, Tanger, zwembad in Hammamet Marokko.

Op het einde van het interview dd. 09.02.2023 wordt betrokkene geconfronteerd met bovenstaande informatie. Er wordt hem op het hart gedrukt eerlijk te zijn. Hij stelt echter niets te weten over de verschillende afgeleverde visa.

In Portugal is hij nooit geweest, zegt hij. Zijn moeder was altijd bij hem, hij heeft haar nooit op reis weten gaan.

Dat er een visum werd afgeleverd aan zijn beide ouders en broer en zus in 2018-2019 klopt niet, beweert hij. Zijn moeder is hem ook zeker niet komen bezoeken in de herfst van 2022 toen hij al een tijdje in België verbleef. Dat zijn vader tandtechnicus zou zijn, ontkent hij, volgens hem heeft zijn vader zelfs geen diploma. Tenslotte stelt hij al 10 jaar geen contact meer te hebben met zijn broer.

Na het interview wordt het integrale visumdossier van beide ouders alsook de resultaten van de opzoeken Facebook doorgemailed naar de voogd zodat zijn pupil rustig kan nadenken over de gevonden informatie en een reactie hierop kan formuleren. Er werden verschillende herinneringen gestuurd naar de voogd met de vraag om een eventuele reactie/ aanvullingen / opmerkingen van zijn pupil over te maken (dd. 22.02.2023, 27.04.2023 en 12.06.2023). Tot op heden werd er geen reactie overgemaakt.

Een onderzoek ter plaatse dringt zich niet op aangezien er voldoende informatie aanwezig is het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en de resultaten van het onderzoek, kan men stellen dat het belang van betrokkene zich situeert binnen zijn familiale context in Marokko.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid op opvang en verzorging in Marokko, namelijk bij zijn ouders. Zij oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Ze zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de familie is dus mogelijk. Het ouderlijke huis is gesitueerd op volgend adres: (...) - Marokko. Ditzelfde adres is terug te vinden op het paspoort van de vader en wordt onder verschillende benamingen (vb. (...)) vernoemd in de diverse documenten in het visumdossier van de vader. Bij de visumaanvragen van zowel betrokkene, zijn moeder, zijn broer als zijn zus wordt dit adres opgegeven als domicilieadres, hetgeen doet vermoeden dat alle gezinsleden nog steeds tezamen in het ouderlijk huis wonen.

Het is van essentieel belang dat de verklaringen van betrokkene consistent en betrouwbaar zijn om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen met betrekking tot zijn hoger belang. In casu zijn er echter een heleboel twijfels over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Betrokkene maakt melding van een problematische opvoedingssituatie, zijn vader dronk veel, zijn vader zou een 10-tal jaren geleden hertrouwd zijn, hijzelf mocht niet naar school van zijn vader en moest werken, Hij besloot met zijn ouders mee te reizen naar Spanje en zou vanuit daar alleen naar België zijn gereisd, sindsdien zou hij zijn moeder niet meer gezien hebben. Verder verklaart hij dat in een klein rijhuis woonden met elektriciteit die soms uitviel en weinig stromend water, geen tv of internet hadden en dat ze arm waren. Hij laat echter na om zijn verklaringen te onderbouwen met objectieve bewijzen, zoals documenten, getuigenverklaringen of andere overtuigende bewijsstukken. Het ontbreken van dergelijke ondersteunende bewijzen, dit in combinatie met de bevindingen na analyse van de bovenvermelde stukken (visumdossier, stempels PP'en, facebookprofielen), brengt de geloofwaardigheid van betrokkene in het gedrang.

Volgens de documenten terug te vinden in het visumdossier is de vader sinds 1997 werkzaam als een mécanicien dentiste. In 2018 kreeg hij een akkoord van de conseil Rural van Ben Tayeb om een eigen zaak te starten. In 2000 staat hij ingeschreven in het handelsregister als dentiste toléré en alles wijst erop dat hij minstens tot 04.05.2022 deze job nog uitvoerde aangezien er een attest van de Kamer van Ambachten over de uitoefening van het beroep als prothésiste dentaire op die datum werd toegevoegd. De praktijk van zijn vader staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn woning: (...). Frappant is de verklaring van betrokkene dat hij "nooit naar de tandarts ging omdat daar niet genoeg geld voor was".

Dat zijn ouders gescheiden zouden zijn en zijn vader 10 jaar geleden hertrouwd met een andere vrouw wordt niet door bewijzen onderbouwd, maar integendeel tegengesproken door de huwelijksakte die eveneens terug te vinden is in het visumdossier. Hierin kan gelezen worden dat zijn ouders in het huwelijk zijn getreden op 10.03.1997 en dat zijn moeder een jaar eerder in 1996 gescheiden was van haar vorige echtgenoot, A. Y.

In het visumdossier is bovendien een recent attest terug te vinden waarin de vader toestemming geeft aan zijn vrouw, de moeder van betrokkene, om een visumaanvraag in te dienen om naar Nederland te reizen. Dit

attest werd opgemaakt te (...) op 05.05.2022 en gelegaliseerd door het Marokkaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken.

De familie maakte regelmatig reizen naar Europa, getuige de verschillende hits uit de VIS-database hierboven reeds vernoemd. Het afleveren van een visum houdt niet noodzakelijk is dat de betrokkenen ook gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om naar Europa te reizen. De stempels in het paspoort van de ouders bevestigen echter dat zij wij degelijk verschillende keren gereisd hebben naar onder andere Spanje, België en Frankrijk. Op de facebookpagina van de broer zijn foto's terug te vinden genomen in Portugal tijdens de periode dat het visum werd afgeleverd (03.09.2019 tot 03.10.2019).

Betrokkene verklaart samen met zijn ouders tot Spanje gereisd te hebben (met visum geldig van 25.12.2021 tot 07.02.2022) en daarna alleen verder naar België te zijn gekomen (verklaarde aankomst op 11.03.2022). Uit de stempels van het paspoort van de ouders blijkt dat zij op 07.02.2022 vanuit België teruggekeerd zijn naar Marokko hetgeen op zijn minst gezegd bevreemdend is te noemen.

Dat zijn broer al sinds zijn 15de verdwenen is uit het gezin en betrokkene niet zou weten waar hij is, klopt in geen geval. De aanvragen tot het bekomen van een visum voor Frankrijk in 2018, Portugal in 2019 en Spanje in 2021 werden in groep behandeld, dat wil zeggen dat de broer steeds voorkwam in het dossier samen met de ouders en betrokkene (voor Spanje en Portugal) en met ouders en de zus (voor Frankrijk). Daarnaast is er op het facebookprofiel van de broer een foto terug te vinden gepost in juli 2018 waarop zowel betrokkene zelf, als zijn vader en broer te zien. Er zijn trouwens nog meer foto's terug te vinden in het facebookprofiel van de broer en die van betrokkene zelf, die het beeld dat betrokkene schets over een problematische opvoedingssituatie waar zowel hij als zijn broer uit wilden vluchten onderuit halen. De foto's tonen integendeel twee broers die niets tekort komen, vrienden hebben, reizen maakten en deelnamen aan sportactiviteiten. Uiteraard dient enige voorzichtigheid geboden bij het interpreteren van beelden gepost op sociale media. Desalniettemin kan het verhaal dat betrokkene vertelt niet gerijmd worden met hetgeen op de foto's voorgesteld wordt. Niet toevallig was het facebookprofiel van de broer, een tijdje na de confrontatie met betrokkene, aangepast en waren een heleboel foto's offline gehaald of privé gezet.

Tenslotte blijkt uit de resultaten van de VIS-database dat zijn vader en moeder recentelijk nog een Schengen visum hebben aangevraagd en gekregen (NL, visum C, 90 dagen, meerdere binnenkomsten, van 03/12/2019 tot 28/05/2020). Hieruit blijkt duidelijk de intentie van de ouders om naar Europa te reizen en hun zoon te bezoeken.

Dat betrokkene hiervan niet op de hoogte zou zijn, lijkt, gezien bovenstaande, wel erg onwaarschijnlijk.

Er kan dus in alle redelijkheid gesteld worden dat deze motieven die betrokkene aanhaalt ongeloofwaardig zijn.

Er is geen enkel argument dat aangehaald wordt om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden, hetgeen hier niet aan de orde is. General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid (General Comment no. 14, §61: separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary). Integendeel, het heeft er alle schijn van dat betrokkene uit een welgesteld en liefdevol gezin komt.

Met betrekking tot het zagezegde verbod van zijn vader om in Marokko naar school te mogen gaan, kunnen we stellen dat deze bewering volledig uit de lucht gegrepen is. Tijdens zijn interview dd. 09.02.2023 verklaart betrokkene immers tot zijn 4de middelbaar naar school te zijn gegaan. Zijn vader is tandtechnicus van beroep hetgeen impliceert dat deze zelf een hoog niveau van kennis en vaardigheden bezit. Dat hij zijn kinderen zou verbieden om naar school te gaan en hen in de plaats daarvan dwingt te gaan werken om wat geld te verdienen, is niet erg aannemelijk te noemen, zeker gezien de vader voldoende inkomsten heeft, iets wat verder in deze beslissing zal worden toegelicht. Het toekennen van een verblijf in België in het kader van studies is bovendien niet voorzien in de procedure art. 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet. Er zijn geen indicaties dat betrokkene in zijn land niet verder een succesvolle studie zou kunnen afwerken, niets weerhoudt hem ervan om goede schoolresultaten te behalen en zijn middelbaar aldaar te voltooien. Marokko heeft een breed scala aan onderwijsfaciliteiten, variërend van basisscholen tot middelbare scholen en hoger onderwijsinstellingen. Deze faciliteiten zijn verspreid over het land en bieden kwalitatief hoogstaand onderwijs aan alle leerlingen, inclusief de minderjarige in kwestie. Bij een terugkeer zal betrokkene dus toegang hebben tot een adequaat onderwijssysteem dat voldoet aan de wettelijke vereisten en de ontwikkelingsbehoeften van betrokkene. Na het behalen van zijn middelbaar diploma in zijn land van herkomst kan hij desgevallend

volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de familie zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Uit de lezing van de stukken uit het visumdossier, de verschillende VIS-hits en de resultaten van de opzoeken op Facebook blijkt immers dat het hier gaat over een niet onbemiddeld middenklasse gezin. De vader is sinds 1997 werkzaam als een technisch tandarts (fabrikant van tandprothesen) en heeft een eigen praktijk. De familie was bovendien in de mogelijkheid om op regelmatige basis naar Europa te reizen (zo blijkt uit de stempels terug te vinden in het paspoort van de vader en de moeder, alsook de foto's van de broer op zijn facebook-pagina). De vader beschikt over een zeker kapitaal en is in het bezit van een visa-kaart (bankafschriften zijn terug te vinden in het visumdossier), hij wisselde op 05.05.2022 42080 Marokkaanse Dirham in voor 4000 euro aan traveler cheques.

Tenslotte is in het visumdossier een verkoopakte terug te vinden waarbij de beide ouders van betrokkene in 2010 overgingen tot de aankoop van een woning in Meknes, hetgeen opnieuw een bewijs is dat de familie wel degelijk in staat is om financieel tegemoet te komen aan de zorgen en noden van betrokkene bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Los van dit financiële aspect dient eveneens verwezen te worden naar andere relevante factoren zoals het gezondheidszorgsysteem, de onderwijsfaciliteiten, het sociaal vangnet en de culturele structuren die daar aanwezig zijn en die de nodige ondersteuning bieden om het welzijn en de ontwikkeling van het betrokkene bij een terugkeer te waarborgen.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België altijd in Marokko verbleven heeft bij zijn familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij zijn familie in Marokko. Betrokkene verklaart in België geen familie te hebben. Hij verblijft sinds zijn aankomst in het opvangcentrum van Dilbeek. Het behouden van familiebanden en het bieden van een stabiele omgeving zijn van cruciaal belang voor het welzijn en de ontwikkeling van een minderjarige. Alle informatie in het dossier wijst erop dat zijn hoger belang ligt bij zijn familie in Marokko, waar hij een vertrouwde omgeving heeft en omringd wordt door familieleden die in staat zijn om voor hem te zorgen.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan betrokkene bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 61/14, 61/18, 62, 74/13, en 74/16 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Voor verzoeker werd een aanvraag ingediend zoals voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor een minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen:

- "hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”
(...)

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om: - hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is; - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [...]”

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugbrenging kan pas worden afgeleverd indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is.

Zolang er twijfel bestaat dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning te worden afgeleverd.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen alvorens een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer :

“§2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd en toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid, of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat

“[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

In artikel 10 van diezelfde richtlijn worden specifieke waarborgen geboden inzake niet-begeleide minderjarigen:

“1. Voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, wordt met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp geboden, door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren. 2. Voordat de autoriteiten van een lidstaat een niet-begeleide minderjarige van hun grondgebied verwijderen, overtuigen zij zich ervan dat die minderjarige wordt teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of naar adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer.”

Het Hof van Justitie oordeelde in een recent arrest aan welke eisen dit onderzoek naar het hoger belang van het kind moet voldoen:

“44 Dat artikel 5, onder a), heeft tot gevolg dat wanneer een lidstaat voornemens is krachtens richtlijn 2008/115 een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een niet begeleide minderjarige, hij in alle fasen van de procedure rekening moet houden met het belang van het kind.

45 Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, van het Handvest, bevestigt het fundamentele karakter van de rechten van het kind, mede in het kader van de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal in een lidstaat verblijven.

46 Zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, maakt alleen een algemene en grondige beoordeling van de situatie van de nietbegeleide minderjarige het mogelijk te RvV X - Pagina 12 van 31 bepalen wat het ‘belang van het kind’ is, en een besluit te nemen dat aan de vereisten van richtlijn 2008/115 voldoet.

47 Derhalve moet de lidstaat bij de beslissing omtrent de uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige terdege rekening houden met meerdere aspecten, zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige. [...]

55 Uit deze bepalingen vloeit voort dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit vast te stellen, concreet moet onderzoeken of er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.

56 Indien die opvang niet aanwezig is, kan tegen die minderjarige geen terugkeerbesluit krachtens artikel 6, lid 1, van die richtlijn worden uitgevaardigd.” (HvJ EU, TQ t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-441/19, 14 januari 2021)

Overeenkomstig de geldende regelgeving dient er dus een omvattend onderzoek te worden gedaan naar de situatie van de minderjarige.

Pas als uit dit onderzoek blijkt dat er adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer, mag een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd.

Een andere interpretatie zou strijdig zijn met het hoger belang van het kind, en de artikelen 5 en 10 van de Terugkeerrichtlijn.

Deze zienswijze wordt bevestigd door het VN Kinderrechtencomité in haar General Comment N° 6, dat specifiek handelt over de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind :

“20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child’s identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs.”

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is.

Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de veiligheid en socio-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid uit het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier :

“84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account: - the safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations; - the availability of care arrangements for that particular child;

- the views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;

- the child’s level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;

- the child’s right ‘to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations’ (art. 8):

- the 'desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background' (art. 20)."

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd :

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Uit bovenstaande bepalingen blijkt duidelijk dat de dienst MINTEH ertoe gehouden is om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst.

Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Marokko indien er garanties zijn met betrekking tot een adequate zorg en opvang.

Daarbij moet volgens het Hof van Justitie onder andere rekening worden gehouden met de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat uit een terugkeer naar Marokko.

Er wordt hierbij voornamelijk gewezen op het feit dat O. een aantal zaken niet heeft verteld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het gezin waaruit O. komt is immers niet arm, maar wel complex.

De vader van O. is heel erg gewelddadig en heeft het de laatste jaren op O. gemunt.

De impact van zulke mishandeling kan niet onderschat worden.

Ondanks de relatieve welstand van het gezin, zag O. geen andere oplossing dan te vluchten van zijn gezin tijdens een vakantie in Spanje.

Het element van de jarenlange fysieke en psychologische verwaarlozing en mishandeling is door de Dienst Vreemdelingenzaken niet onderzocht.

Toch kan iedereen begrijpen dat het niet in het belang van een minderjarige is om terug in zulke situatie te worden geplaatst.

Bovendien is de relatieve welstand van het gezin slechts in handen van de vader van O. De vader en moeder van O. zijn intussen officieel gescheiden. De moeder van O. is economisch afhankelijk van de vader, maar deze laatste geeft slechts af en toe geld, zodat er vaak honger geleden moet worden.

De huidige gezinssituatie laat niet toe dat O. een menswaardig leven zou kunnen leiden.

Tenslotte was O. in Marokko niet langer op school, omdat hij niet mocht van zijn vader. Ondertussen zal ook het geld ontbreken om voor de schoolkosten te betalen.

O. zal in Marokko niet meer naar school kunnen gaan.

Er is geen sprake van garanties qua adequate zorg en opvang, integendeel, er is sprake van erg concrete en betrouwbare indicaties van het ontbreken van dergelijke zorg en opvang.

Er werd niet op een ernstige en zorgvuldige manier aan de slag gegaan met de erg precaire situatie van de mama van verzoeker in het land van herkomst, het gebrek aan adequate opvang, het gebrek aan toegang tot onderwijs.

Uit verschillende elementen in het dossier blijkt dat de nodige garanties overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet op dit ogenblik toch niet voorhanden zijn.

Voorts blijkt ook uit artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag dat de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Dit artikel heeft niet enkel een interpretatieve waarde, zoals de General Comment N° 6, maar heeft ook een rechtstreekse werking.

Ook artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven:

“Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient rekening te worden gehouden met factoren zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

Het VN Kinderrechtencomité voegt daaraan toe dat eveneens de veiligheid, socioeconomische situatie en andere levensomstandigheden in rekening moet worden gebracht, evenals het bestaan van een zorgnetwerk, het standpunt van het kind, het niveau van integratie in het gastland, het recht om de identiteit te behouden, en de wenselijkheid om de opvoeding van het kind voort te zetten in diens etnische, religieuze, culturele en linguïstische achtergrond (cf. supra).

Ook uw Raad oordeelde in het verleden als volgt:

“[...] De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen. Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.” (RvV, nr. 136 353, 15 januari 2015)

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Ook in artikel 22bis van de Grondwet wordt het hoger belang van het kind bevestigd:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Artikel 24 Handvest Grondrechten EU stelt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 22bis Grondwet vormt de omzetting van artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (hierna IVRK) dat duidelijk stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

De rechtspraak stelt dat deze bepaling directe werking heeft.

De bestreden beslissing steunt zich voornamelijk op de overweging dat O. een aantal elementen heeft achtergehouden. Hij heeft geprobeerd bepaalde elementen van zijn gezin te verdoezelen, uit angst om een negatieve beslissing te krijgen.

Echter, O. is slachtoffer van jarenlang fysiek en psychologisch misbruik van zijn vader.

De vader van O. wil nu geen enkel contact meer met zijn zoon.

Toen O. nog thuis woonde was hij geregeld getuige van de slagen die de vader aan zijn mama gaf en kreeg zelf ook geregeld een pandoering.

Daarnaast werd hij vernederd en uitgelachen. Hij mocht niet naar school gaan, ook al was hij een goede en gemotiveerde leerling.

Sinds de vader van O. een nieuwe vrouw had, werden O. en zijn mama slecht behandeld.

O. is daardoor zwaar getraumatiseerd en is enorm bang dat hij terug zal moeten keren en opnieuw zal geconfronteerd worden met zijn vader.

Het is dan ook evident dat het niet in het hoger belang van O. is dat hij terug zou keren naar zijn familie in Marokko.

Bijgevolg heeft de bestreden beslissing niet voldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en werd dus het hoger belang van de kinderen niet als eerste overweging vooropgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zodoende zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikel 22bis Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag.

Bovendien stelt artikel 74/13 Vreemdelingenwet nog eens uitdrukkelijk dat de Minister, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, rekening moet houden met het hoger belang van het kind.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen, die een verwijderingsmaatregel is, niet voldoende rekening houdt met het hoger belang van het kind, hetgeen ook in strijd is met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Los van artikel 3 IVRK, van artikel 22bis Grondwet en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt het artikel 24 Handvest Grondrechten EU ook duidelijk dat kinderen recht hebben op bescherming en zorg, dat aan hun mening, in functie van hun leeftijd, belang wordt gehecht en dat bij alle beslissingen die hen aangaan, hun belang een essentiële overweging volgt.

Gezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) zijn lidstaten bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn gehouden artikel 24 van het Handvest na te leven.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde, zoals recent onderstreept in een arrest van Uw Raad dd. 21 februari 2013:

“Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

2.11. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

In strijd met artikel 24 Handvest geeft de tegenpartij niet de nodige bescherming en zorg aan O., noch hecht het enig belang aan zijn mening, daar zijn verhaal eenvoudig wordt weggezet als gelogen. Echter heeft O. maar een aantal elementen verzwegen, zonder dat de kern van het verhaal gelogen is.

O. loopt ondertussen school in België en is al zeer goed geïntegreerd. Hij is zeer gemotiveerd om verder te studeren en te werken voor zijn eigen kost.

Het zou jammer zijn om de toekomst van zulke gemotiveerde en getalenteerde jongen op het spel te zetten met een terugkeer naar Marokko.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van verzoekende partij indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert 'duurzame oplossing' als volgt:

"2° duurzame oplossing: – hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden; – hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties; – hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om: – hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is; – hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de verwerende partij voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het volgende gesteld heeft met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *"de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de*

Raad van 16 december 2008." Het Hof overweegt dat het begrip "duurzame oplossing", zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: "Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind" in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij." Daarbij concludeert het Hof dat "artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding."

De bestreden beslissing strekt er dus toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land van oorsprong waar de ouders van de verzoekende partij wonen en leven. De verzoekende partij ziet het anders en ziet een duurzame oplossing voor zichzelf in België.

De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij voornamelijk op het feit dat de verzoekende partij een aantal zaken niet heeft verteld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad kan dit standpunt echter niet volgen, immers motiveert de verwerende partij dat *"Er dus in alle redelijkheid (kan) gesteld worden dat deze motieven die betrokkene aanhaalt ongeloofwaardig zijn"*. Anders dan wat de verzoekende partij aldus voorhoudt betreft het niet zozeer ontbrekende verklaringen, doch wel ongeloofwaardige verklaringen. De verwerende partij komt tot deze conclusie nadat zij de verklaringen van de verzoekende partij toetste aan de objectieve gegevens van het administratief dossier.

De verwerende partij geeft de verklaringen van de verzoekende partij als volgt weer in de bestreden beslissing:

"In zijn aanvraag spreekt de voogd over een problematische opvoedingssituatie. De ouders van zijn pupil zouden gescheiden zijn en de vader hertrouwde een 10-tal jaren geleden met een vrouw waarbij hij ook kinderen zou hebben. De oudere broer van zijn pupil zou jaren geleden reeds vertrokken zijn en zijn zus werd uitgehuwelijkt voor geld. Verder stelt de voogd dat de moeder van betrokkene bij zijn grootmoeder woont en economisch volledig afhankelijk is van haar ex-man. Af en toe zou ze zelfs in het nieuwe gezin van de vader ingezet worden in het huishouden als "huisslaaf". De vader zou niet willen dat zijn pupil studeerde, de vader sloeg hem, maakte hem uit voor "hoerenzoon" en sloot hem zelfs op. Hij was vaak dronken en sloeg dan de moeder. Tenslotte vermeldt de voogd in zijn aanvraag dat zijn pupil geen contact meer zou hebben met zijn broer of zus, enkel nog af en toe met zijn moeder."

Volgende documenten worden door de voogd bij de aanvraag toegevoegd: een geboorteakte van zijn pupil, het OKAN-schoolrapport van 2022/2023, enkele brieven (van de school, de begeleiding in het opvangcentrum en een vriendin), alsook foto's tijdens een voetbaltraining in België."

Conform artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd en advocaat op 09.02.2023 uitgenodigd voor een interview. Tijdens dit interview wordt betrokkene bijgestaan door een tolk waarvan hij stelt dat hij deze goed begrijpt. Hij verklaart dat zijn leven sinds zijn 10de à 11de levensjaar onmogelijk werd gemaakt door zijn vader. Hij mocht niet naar school gaan, maar moest werken in de plaats. Als hij weigerde naar zijn vader te luisteren, sloeg deze hem (hij zou hier zelfs littekens aan hebben overgehouden). Hulp heeft hij nooit gezocht, vertelt hij. Maar hij vond wel troost bij zijn vriend A. en het snuiven van lijn. Betrokkene stelt dat hij geen andere keuze had dan zijn land te verlaten. Zijn broer, die ook van zijn vader gevlucht is, zou hetzelfde hebben meegemaakt."

De verzoekende partij herhaalt deze verklaringen. Door louter opnieuw de verklaringen te herhalen laat verzoekende partij na de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Zij lijkt daarbij uit het oog te verliezen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook stelde dat *"Hij echter na(laat) om zijn verklaringen te onderbouwen met objectieve bewijzen, zoals documenten, getuigenverklaringen of andere overtuigende bewijsstukken"*. De verzoekende partij betwist deze motieven helemaal niet en laat bovendien na om enig begin van bewijs bij te brengen van haar verklaringen. Zij maakt haar loutere beweringen helemaal niet aannemelijk.

De verwerende partij heeft de verklaringen van de verzoekende partij bovendien getoetst aan de objectieve gegevens van het administratief dossier. Daaruit blijkt overigens volgens de Raad dat de verwerende partij

wel degelijk een zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar de situatie van de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden. Dit zal bovendien ook blijken uit de verdere bespreking van het enig middel. De verwerende partij motiveert immers ook als volgt:

“Als voorbereiding op het interview werd het VIS (Visa Informatie Systeem) geraadpleegd. Dit systeem verwerkt gegevens en beslissingen met betrekking tot aanvragen van visa voor kort verblijf om het Schengengebied te bezoeken of door te reizen. Volgende resultaten werden bekomen (toegevoegd aan het administratief dossier: 03.01.2023):

- *HIT VIS Frankrijk voor vader O. S., moeder Y. N., broer O. M. A. en zus O. N.: Afgifte visum KV (90 dagen) geldig van 20.12.2018 tot 03.02.2019, afgeleverd door de diplomatieke post te Tanger (reden - familiaal)*
- *HIT VIS Portugal voor betrokkene, vader O. S., moeder Y. N. en broer O. M. A.: Afgifte toerisme visum KV (16 dagen) geldig van 03.09.2019 tot 03.10.2019, afgeleverd door de diplomatieke post te Rabat*
- *HIT VIS Spanje voor betrokkene, vader O. S., moeder Y. N. en broer O. M. A.: Afgifte toerisme visum KV (30 dagen) geldig van 25.12.2021 tot 07.02.2022, afgeleverd door het Spaans Consulaat te Nador*
- *HIT VIS Nederland voor vader O. S. en moeder Y. N.: Afgifte toerisme visum KV (30 dagen) geldig van 07.09.2022 tot 22.10.2022, afgeleverd door het Spaans diplomatieke post te Rabbat*

Naar aanleiding van de laatste hit VIS voor Nederland waarbij een visum werd afgeleverd aan de ouders van betrokkene toen deze reeds in België was, werd op 13.01.2023 het volledige visumdossier opgevraagd bij de Nederlandse verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Diezelfde dag werd het integrale visumdossier van zowel de vader als de moeder overgemaakt (toegevoegd aan het administratief dossier: 13.01.2023). In de dossiers zijn volgende stukken terug te vinden:

VISUMDOSSIER VADER

- *PP vader IQ(...), afgeleverd op 04.07.2018 en geldig tot 04.07.2023*
- *Ontvangstbewijs visumaanvraag vader (dd. 13.05.2022) te Tanger*
- *Marokkaanse IK vader*
- *Familieboekje vader*
- *Huwelijksakte (origineel + vertaling)*
- *Hygiëne attest m.b.t. de zaak van de vader (mécanicien dentiste) dd. 20.07.1997*
- *Akkoord van de Raad voor plattelandsontwikkeling (Conseil Rural) van Ben Taib om zaak vader te openen (origineel + vertaling) dd. 12.10.2018)*
- *Attest van de Kamer van Ambachten (Chambre d'Artisanat de l'Oriental) van Nador over uitoefening van beroep "prothésiste dentaire" vader, dd. 04.05.2022*
- *Verklaring van inschrijving in het Handelsregister: "dentiste toléré" op 16.10.2000*
- *Uittreksel uit handelsregister*
- *Inschrijvingsbewijs belastingen voor het jaar 2022*
- *Belastingformulier dd. 05.05.2022*
- *Belastingcertificaat dd. 29.04.2022*
- *Aankoopbewijs van vreemde valuta/ reischegues ter waarde van 42080 Dirham (4000 euro)*
- *Kopie visakaart vader*
- *Rekeninguittreksel verzekering Wafa Assurance dd. 27.04.2022*
- *Attest van Attijariwafa Bank - saldo vader op 05.05.2022 = 92601 Dirham (+- 8300 euro)*
- *Rekeningafschriften bank vader (dd. 31.03.2022 + 28.02.2022 + 31.01.2022 + 31.12.2021 + 30.11.2021)*
- *Boekingsbewijs van hotel in Eindhoven van 10.09.2022 tot 17.09.2022*
- *Verkoopakte woning te Meknes + beschrijving woning dd. 15.10.2010 (origineel + vertaling)*
- *Reisverzekering Wafa IMA Assistance dd. 04.05.2022*
- *Visum aanvraagformulier*

VISUMDOSSIER MOEDER

- *PP moeder UB(...), afgeleverd op 28.01.2021 en geldig tot 28.01.2026 (voor stempels in PP zie supra)*
- *Ontvangstbewijs visumaanvraag moeder (dd. 13.05.2022) te Tanger*
- *Huwelijksattest afgeleverd te Ben Taieb dd. 05.05.2022*
- *Huwelijksakte (origineel + vertaling)*
- *Marokkaanse IK moeder*

- Verbintenis tot tenlasteneming van moeder door vader voor reis naar NL dd. 05.05.2022
- Attest van Attijariwafa Bank - saldo vader op 05.05.2022 = 92601 Dirham (+- 8300 euro)
- Rekeningafschriften bank vader (dd. 31.03.2022 + 28.02.2022 + 31.01.2022 + 31.12.2021 + 30.11.2021)
- Attest van de Kamer van Ambachten (Chambre d'Artisanat de l'Oriental) van Nador over uitoefening van beroep "prothésiste dentaire" vader, dd. 04.05.2022
- Uittreksel uit handelsregister
- Kopie IK echtgenoot (vader van betrokkene)
- Verklaring van inschrijving in het Handelsregister: "dentiste toléré" op 16.10.2000
- Boekingsbewijs van hotel in Eindhoven van 10.09.2022 tot 17.09.2022
- Reisverzekering Wafa IMA Assistance dd. 04.05.2022
- Visum aanvraagformulier

In de visumdossiers zijn kopies terug te vinden van elke pagina van het paspoort van zowel de vader als de moeder. Hierin konden de verschillende in- en uitreis stempels worden afgelezen:

Stempels in het PP van de vader

21.12.2018	uitreis	Marokko
21.12.2018	inreis	Frankrijk
14.01.2019	uitreis	Spanje
14.01.2019	inreis	Marokko
12.09.2019	uitreis	Marokko
26.09.2019	uitreis	België
26.09.2019	inreis	Marokko
06.01.2022	uitreis	Marokko
06.01.2022	inreis	Spanje
07.02.2022	uitreis	België
07.02.2022	inreis	Marokko

Stempels in het nieuwe PP van de moeder

06.01.2022	uitreis	Marokko
06.01.2022	inreis	Spanje
07.02.2022	uitreis	België
07.02.2022	inreis	Marokko

Stempels in het oude PP van de moeder

21.12.2018	inreis	Frankrijk
14.01.2019	uitreis	Spanje
14.01.2019	inreis	Marokko
26.09.2019	uitreis	België

Eveneens ter voorbereiding van het interview werd de sociale media geraadpleegd, meer bepaald facebook, teneinde een inschatting te kunnen maken van het sociaal netwerk van betrokkene en zijn familie, en zijn contacten met eventuele vrienden en familie via dit medium. (Zie administratief dossier: workflow dd 03.01.2023).

Betrokkene bleek gekend te zijn onder diverse profielen:

[https://www.facebook.com/i \(...\) .5](https://www.facebook.com/i (...) .5)
[https://www.facebook.com/o \(...\) .9](https://www.facebook.com/o (...) .9)
[https://www.facebook.com/o \(...\) .7](https://www.facebook.com/o (...) .7)
[https://www.facebook.com/o \(...\) ni.9](https://www.facebook.com/o (...) ni.9)
[https://www.facebook.com/o \(...\) .1](https://www.facebook.com/o (...) .1)
[https://www.facebook.com/o \(...\) .37](https://www.facebook.com/o (...) .37)

Op deze profielen (waarvan enkelen beveiligd zijn) zijn verschillende foto's van betrokkene terug te vinden (op het voetbalveld met een vriend in België, in traditionele kledij leunend op een wagen in een park in Aalst, enkele foto's als kind in Marokko waaronder een foto waarbij betrokkene poseert met een diploma van een sportvereniging en een beker in zijn handen en tenslotte een foto van 4 mannen waarop onder meer zijn broer en zijn vader te zien zijn).

Van A. M., zijn broer, werd 1 profiel teruggevonden: [https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)). Op dit facebook profiel staan foto's van de broer, zijn familie en vrienden gemaakt in allerlei omstandigheden, geposeerd, tijdens etentjes, op reis in Portugal, op de Grote Markt in Brussel, op een podium na een sportevenement, tijdens een spelletje biljart, etc. ... De broer voegt meerdere check-ins toe aan zijn pagina: Grande-Place Bruxelles, Porto Portugal, Meknes, Tanger, zwembad in Hammamet Marokko."

De Raad merkt op dat de verwerende partij na het toetsen van de verklaringen van de verzoekende partij aan voormelde informatie niet onmiddellijk concludeerde tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert immers verder in de bestreden beslissing verder als volgt:

“Op het einde van het interview dd. 09.02.2023 wordt betrokkene geconfronteerd met bovenstaande informatie. Er wordt hem op het hart gedrukt eerlijk te zijn. Hij stelt echter niets te weten over de verschillende afgeleverde visa.

In Portugal is hij nooit geweest, zegt hij. Zijn moeder was altijd bij hem, hij heeft haar nooit op reis weten gaan.

Dat er een visum werd afgeleverd aan zijn beide ouders en broer en zus in 2018-2019 klopt niet, beweert hij. Zijn moeder is hem ook zeker niet komen bezoeken in de herfst van 2022 toen hij al een tijdje in België verbleef. Dat zijn vader tandtechnicus zou zijn, ontkent hij, volgens hem heeft zijn vader zelfs geen diploma. Tenslotte stelt hij al 10 jaar geen contact meer te hebben met zijn broer.

Na het interview wordt het integrale visumdossier van beide ouders alsook de resultaten van de opzoeken Facebook doorgemaild naar de voogd zodat zijn pupil rustig kan nadenken over de gevonden informatie en een reactie hierop kan formuleren. Er werden verschillende herinneringen gestuurd naar de voogd met de vraag om een eventuele reactie/ aanvullingen / opmerkingen van zijn pupil over te maken (dd. 22.02.2023, 27.04.2023 en 12.06.2023). Tot op heden werd er geen reactie overgemaakt.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet en toont de onjuistheid van deze motieven niet aan. Zij betwist ook niet dat zij geen enkele reactie overmaakte aan de verwerende partij, hoewel zij daartoe wel degelijk de kans kreeg van de verwerende partij zelf. De verwerende partij stuurde zelfs verschillende herinneringen naar de voogd met de vraag om een reactie, aanvullingen, of opmerkingen van zijn pupil. De verzoekende partij betwist niet dat deze herinneringen allemaal onbeantwoord bleven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“Het ontbreken van dergelijke ondersteunende bewijzen, dit in combinatie met de bevindingen na analyse van de bovenvermelde stukken (visumdossier, stempels PP'en, facebookprofielen), brengt de geloofwaardigheid van betrokkene in het gedrang”*. De voogd van de verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat hij telefonisch contact heeft gehad met de ouders van de verzoekende partij. De vader wil de verzoekende partij niet meer zien en de moeder is niet in de mogelijkheid om voor de verzoekende partij te zorgen. De voogd ging persoonlijk door een moeilijke periode en daardoor heeft hij deze informatie niet aan de verwerende partij overgemaakt. Ook hier is weer sprake van loutere beweringen en wordt niet het minste begin van bewijs voorgelegd. Deze loutere beweringen doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Daaruit blijkt immers dat de verwerende partij de verzoekende partij en de voogd uitgebreid en zelfs tot tweemaal toe (eerst op het einde van het interview met de verzoekende partij, en nadien nogmaals door de stukken naar de voogd door te sturen om ervoor te zorgen dat zijn pupil *“rustig kan nadenken over de gevonden informatie en een reactie hierop kan formuleren”*). De verwerende partij stuurde verschillende herinneringen naar de voogd met de vraag om een eventuele reactie / aanvullingen / opmerkingen van zijn pupil over te maken (dd. 22.02.2023, 27.04.2023 en 12.06.2023), telkens zonder resultaat. De loutere bewering van de voogd ter terechtzitting, waarvan zelfs geen begin van bewijs wordt bijgebracht, brengen voormelde vaststellingen dan ook niet in het gedrang.

De Raad stelt verder ook vast dat de verwerende partij zich bovendien niet beperkt tot voormelde motieven, maar dat zij de bestreden beslissing nog veel uitgebreider motiveert en concreet ingaat op het belang van de minderjarige vreemdeling, alsook op de redenen waarom zij van oordeel is dat een terugkeer van de verzoekende partij naar haar gezin in Marokko in haar belang is:

“Een onderzoek ter plaatse dringt zich niet op aangezien er voldoende informatie aanwezig is het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en de resultaten van het onderzoek, kan men stellen dat het belang van betrokkene zich situeert binnen zijn familiale context in Marokko.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid op opvang en verzorging in Marokko, namelijk bij zijn ouders. Zij oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Ze zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de familie is dus mogelijk. Het ouderlijke huis is gesitueerd op volgend adres: (...) - Marokko. Ditzelfde adres is terug te vinden op het paspoort van de vader en wordt onder verschillende benamingen (vb. (...)) vernoemd in de diverse documenten in het visumdossier van de vader. Bij de visumaanvragen van zowel betrokkene, zijn moeder,

zijn broer als zijn zus wordt dit adres opgegeven als domicilieadres, hetgeen doet vermoeden dat alle gezinsleden nog steeds tezamen in het ouderlijk huis wonen.

Het is van essentieel belang dat de verklaringen van betrokkene consistent en betrouwbaar zijn om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen met betrekking tot zijn hoger belang. In casu zijn er echter een heleboel twijfels over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Betrokkene maakt melding van een problematische opvoedingssituatie, zijn vader dronk veel, zijn vader zou een 10-tal jaren geleden hertrouwd zijn, hijzelf mocht niet naar school van zijn vader en moest werken, Hij besloot met zijn ouders mee te reizen naar Spanje en zou vanuit daar alleen naar België zijn gereisd, sindsdien zou hij zijn moeder niet meer gezien hebben. Verder verklaart hij dat in een klein rijhuis woonden met elektriciteit die soms uitviel en weinig stromend water, geen tv of internet hadden en dat ze arm waren. Hij laat echter na om zijn verklaringen te onderbouwen met objectieve bewijzen, zoals documenten, getuigenverklaringen of andere overtuigende bewijsstukken. Het ontbreken van dergelijke ondersteunende bewijzen, dit in combinatie met de bevindingen na analyse van de bovenvermelde stukken (visumdossier, stempels PP'en, facebookprofielen), brengt de geloofwaardigheid van betrokkene in het gedrang.

Volgens de documenten terug te vinden in het visumdossier is de vader sinds 1997 werkzaam als een mécanicien dentiste. In 2018 kreeg hij een akkoord van de conseil Rural van Ben Tayeb om een eigen zaak te starten. In 2000 staat hij ingeschreven in het handelsregister als dentiste toléré en alles wijst erop dat hij minstens tot 04.05.2022 deze job nog uitvoerde aangezien er een attest van de Kamer van Ambachten over de uitoefening van het beroep als prothésiste dentaire op die datum werd toegevoegd. De praktijk van zijn vader staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn woning: (...). Frappant is de verklaring van betrokkene dat hij "nooit naar de tandarts ging omdat daar niet genoeg geld voor was".

Dat zijn ouders gescheiden zouden zijn en zijn vader 10 jaar geleden hertrouwd met een andere vrouw wordt niet door bewijzen onderbouwd, maar integendeel tegengesproken door de huwelijksakte die eveneens terug te vinden is in het visumdossier. Hierin kan gelezen worden dat zijn ouders in het huwelijk zijn getreden op 10.03.1997 en dat zijn moeder een jaar eerder in 1996 gescheiden was van haar vorige echtgenoot, A. Y.

In het visumdossier is bovendien een recent attest terug te vinden waarin de vader toestemming geeft aan zijn vrouw, de moeder van betrokkene, om een visumaanvraag in te dienen om naar Nederland te reizen. Dit attest werd opgemaakt te (...) op 05.05.2022 en gelegaliseerd door het Marokkaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken.

De familie maakte regelmatig reizen naar Europa, getuige de verschillende hits uit de VIS-database hierboven reeds vernoemd. Het afleveren van een visum houdt niet noodzakelijk is dat de betrokkenen ook gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om naar Europa te reizen. De stempels in het paspoort van de ouders bevestigen echter dat zij wij degelijk verschillende keren gereisd hebben naar onder andere Spanje, België en Frankrijk. Op de facebookpagina van de broer zijn foto's terug te vinden genomen in Portugal tijdens de periode dat het visum werd afgeleverd (03.09.2019 tot 03.10.2019).

Betrokkene verklaart samen met zijn ouders tot Spanje gereisd te hebben (met visum geldig van 25.12.2021 tot 07.02.2022) en daarna alleen verder naar België te zijn gekomen (verklaarde aankomst op 11.03.2022). Uit de stempels van het paspoort van de ouders blijkt dat zij op 07.02.2022 vanuit België teruggekeerd zijn naar Marokko hetgeen op zijn minst gezegd bevreemdend is te noemen.

Dat zijn broer al sinds zijn 15de verdwenen is uit het gezin en betrokkene niet zou weten waar hij is, klopt in geen geval. De aanvragen tot het bekomen van een visum voor Frankrijk in 2018, Portugal in 2019 en Spanje in 2021 werden in groep behandeld, dat wil zeggen dat de broer steeds voorkwam in het dossier samen met de ouders en betrokkene (voor Spanje en Portugal) en met ouders en de zus (voor Frankrijk). Daarnaast is er op het facebookprofiel van de broer een foto terug te vinden gepost in juli 2018 waarop zowel betrokkene zelf, als zijn vader en broer te zien. Er zijn trouwens nog meer foto's terug te vinden in het facebookprofiel van de broer en die van betrokkene zelf, die het beeld dat betrokkene schets over een problematische opvoedingssituatie waar zowel hij als zijn broer uit wilden vluchten onderuit halen. De foto's tonen integendeel twee broers die niets tekort komen, vrienden hebben, reizen maakten en deelnamen aan sportactiviteiten. Uiteraard dient enige voorzichtigheid geboden bij het interpreteren van beelden gepost op sociale media. Desalniettemin kan het verhaal dat betrokkene vertelt niet gerijmd worden met hetgeen op de foto's voorgesteld wordt. Niet toevallig was het facebookprofiel van de broer, een tijdje na de confrontatie met betrokkene, aangepast en waren een heleboel foto's offline gehaald of privé gezet.

Tenslotte blijkt uit de resultaten van de VIS-database dat zijn vader en moeder recentelijk nog een Schengen visum hebben aangevraagd en gekregen (NL, visum C, 90 dagen, meerdere binnenkomsten, van 03/12/2019

tot 28/05/2020). Hieruit blijkt duidelijk de intentie van de ouders om naar Europa te reizen en hun zoon te bezoeken.

Dat betrokkene hiervan niet op de hoogte zou zijn, lijkt, gezien bovenstaande, wel erg onwaarschijnlijk.

Er kan dus in alle redelijkheid gesteld worden dat deze motieven die betrokkene aanhaalt ongeloofwaardig zijn.

Er is geen enkel argument dat aangehaald wordt om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden, hetgeen hier niet aan de orde is. General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid (General Comment no. 14, §61: separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary). Integendeel, het heeft er alle schijn van dat betrokkene uit een welgesteld en liefdevol gezin komt.

Met betrekking tot het zagezegde verbod van zijn vader om in Marokko naar school te mogen gaan, kunnen we stellen dat deze bewering volledig uit de lucht gegrepen is. Tijdens zijn interview dd. 09.02.2023 verklaart betrokkene immers tot zijn 4de middelbaar naar school te zijn gegaan. Zijn vader is tandtechnicus van beroep hetgeen impliceert dat deze zelf een hoog niveau van kennis en vaardigheden bezit. Dat hij zijn kinderen zou verbieden om naar school te gaan en hen in de plaats daarvan dwingt te gaan werken om wat geld te verdienen, is niet erg aannemelijk te noemen, zeker gezien de vader voldoende inkomsten heeft, iets wat verder in deze beslissing zal worden toegelicht. Het toekennen van een verblijf in België in het kader van studies is bovendien niet voorzien in de procedure art. 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet. Er zijn geen indicaties dat betrokkene in zijn land niet verder een succesvolle studie zou kunnen afwerken, niets weerhoudt hem ervan om goede schoolresultaten te behalen en zijn middelbaar aldaar te voltooien. Marokko heeft een breed scala aan onderwijsfaciliteiten, variërend van basisscholen tot middelbare scholen en hoger onderwijsinstellingen. Deze faciliteiten zijn verspreid over het land en bieden kwalitatief hoogstaand onderwijs aan alle leerlingen, inclusief de minderjarige in kwestie. Bij een terugkeer zal betrokkene dus toegang hebben tot een adequaat onderwijssysteem dat voldoet aan de wettelijke vereisten en de ontwikkelingsbehoeften van betrokkene. Na het behalen van zijn middelbaar diploma in zijn land van herkomst kan hij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de familie zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Uit de lezing van de stukken uit het visumdossier, de verschillende VIS-hits en de resultaten van de opzoeken op Facebook blijkt immers dat het hier gaat over een niet onbemiddeld middenklasse gezin. De vader is sinds 1997 werkzaam als een technisch tandarts (fabrikant van tandprothesen) en heeft een eigen praktijk. De familie was bovendien in de mogelijkheid om op regelmatige basis naar Europa te reizen (zo blijkt uit de stempels terug te vinden in het paspoort van de vader en de moeder, alsook de foto's van de broer op zijn facebook-pagina). De vader beschikt over een zeker kapitaal en is in het bezit van een visa-kaart (bankafschriften zijn terug te vinden in het visumdossier), hij wisselde op 05.05.2022 42080 Marokkaanse Dirham in voor 4000 euro aan traveler cheques.

Tenslotte is in het visumdossier een verkoopakte terug te vinden waarbij de beide ouders van betrokkene in 2010 overgingen tot de aankoop van een woning in Meknes, hetgeen opnieuw een bewijs is dat de familie wel degelijk in staat is om financieel tegemoet te komen aan de zorgen en noden van betrokkene bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Los van dit financiële aspect dient eveneens verwezen te worden naar andere relevante factoren zoals het gezondheidszorgsysteem, de onderwijsfaciliteiten, het sociaal vangnet en de culturele structuren die daar aanwezig zijn en die de nodige ondersteuning bieden om het welzijn en de ontwikkeling van het betrokkene bij een terugkeer te waarborgen.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België altijd in Marokko verbleven heeft bij zijn familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij zijn familie in Marokko. Betrokkene verklaart in België geen familie te hebben. Hij verblijft sinds zijn aankomst in het opvangcentrum van Dilbeek. Het behouden van familiebanden en het bieden van een stabiele omgeving zijn van cruciaal belang voor het welzijn en de ontwikkeling van een minderjarige. Alle informatie in het dossier wijst erop dat

zijn hoger belang ligt bij zijn familie in Marokko, waar hij een vertrouwde omgeving heeft en omringd wordt door familieleden die in staat zijn om voor hem te zorgen.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan betrokkene bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

De verzoekende partij komt in haar enig middel in feite niet verder dan de loutere bewering dat de verwerende partij volgens haar de situatie fout inschat. De verzoekende partij herhaalt de elementen die zij ook al bij het bestuur naar voor bracht. Zij brengt echter nog altijd zelfs geen begin van bewijs bij van deze verklaringen, en weerlegt de uitgebreide motieven van de verwerende partij zoals hierboven weergegeven op geen enkele concrete wijze. Zij laat de overgrote meerderheid van de motieven zelfs ongemoeid, zodat ze overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU